

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาผลของการใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมที่มีต่อพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัด โสมนัส สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 1 (2) เปรียบเทียบพฤติกรรมซ้ำระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมกับกลุ่มควบคุมที่ใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวกของเด็กออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัด โสมนัส และ (3) เปรียบเทียบความคงทนของพฤติกรรมซ้ำหลังใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมของเด็กออทิสติกในกลุ่มทดลอง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2 โรงเรียนวัด โสมนัส สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 โดยมีรูปแบบของการวิจัยเป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (quasi experimental research) และใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมเพื่อใช้ควบคุมพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติก ซึ่งทำการทดลองกับเด็กออทิสติกของโรงเรียนวัด โสมนัส โดยเจาะจงเฉพาะกลุ่มตัวอย่าง (purposive sampling) คือ นักเรียนออทิสติกที่ผู้วิจัยเป็นครูประจำชั้น เพื่อให้สามารถใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมที่เป็นสิ่งเร้าหรือตัวแปรกระตุ้นได้อย่างถูกต้องและอย่างเที่ยงตรงมากที่สุด โดยกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง มี 3 คน คือ นักเรียนออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2 และกลุ่มควบคุม มี 3 คน คือ นักเรียนออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 1 และใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลผลการทดลอง ด้วยการจดบันทึกความถี่ของพฤติกรรมเด็กออทิสติกก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แล้วนำมาวิเคราะห์สรุปเชิงคุณภาพ (qualitative research analysis) ผลของการศึกษาสรุปได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติก

ผลการเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง พบว่ามีพฤติกรรมซ้ำของเด็กแต่ละคน ดังนี้

กลุ่มทดลอง จากการสังเกตความถี่พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลอง ทั้ง 3 คน ในช่วงสัปดาห์ก่อนการทดลองใช้เทคนิคควบคุมพฤติกรรม จะพบว่า 2 ใน 3 ของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมซ้ำทางกายที่คล้ายๆกัน คือ การใช้มือ เช่น การเล่นนิ้ว และการหัวเราะโดยไม่มีเหตุผล และ 2 ใน 3 ของเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมซ้ำทางวาจาที่คล้าย ๆ กัน คือ การพูดคนเดียวหรือพูดเพื่อเจ้อ มีเพียง 1 ใน 3 ของเด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมซ้ำทางกาย คือ อยู่ไม่นิ่ง และพฤติกรรมซ้ำทางวาจา คือ การส่งเสียงในลำคอ และพฤติกรรมซ้ำที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การส่งเสียงในลำคอของเด็กชายเขียวที่เกิดขึ้นถึง 18 ครั้งต่อวัน และพฤติกรรมการพูดเพื่อเจ้อของ ค.ช. เหลืองที่เกิดขึ้นถึง 18 ครั้งต่อวัน

กลุ่มควบคุม จากการสังเกตความถี่พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มควบคุม ทั้ง 3 คน ในช่วงสัปดาห์ก่อนการทดลองใช้เทคนิคควบคุมพฤติกรรม จะพบว่า เด็กออทิสติกกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมซ้ำทางกายที่คล้าย ๆ กัน และคล้ายกับกลุ่มทดลอง พฤติกรรมซ้ำทางกาย คือ การใช้มือ เช่น การเล่นนิ้ว การเคาะโต๊ะ/ผนังให้เกิดเสียงดัง การหัวเราะโดยไม่มีเหตุผล และพฤติกรรมซ้ำทางวาจา คือ การพูดคนเดียวหรือพูดเพื่อเจ้อ และพฤติกรรมซ้ำที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การเคาะ โต๊ะหรือผนังให้เกิดเสียงดังของเด็กชายเอที่เกิดขึ้นถึง 30 ครั้งต่อวัน

ผลการวิจัยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ในช่วงสัปดาห์หลังการทดลอง พบว่า

กลุ่มทดลอง จากการสังเกตความถี่พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลอง ทั้ง 3 คน ในช่วงสัปดาห์หลังการทดลองใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรม จะพบว่าการใช้เสียงและท่าทางของครูในการควบคุมพฤติกรรมซ้ำ ส่วนใหญ่สามารถควบคุมพฤติกรรมซ้ำอย่างได้ผล จะมีเพียงพฤติกรรมทางกายของ ค.ช. แแดงที่ต้องใช้เทคนิคการใช้เสียง ร่วมกับการใช้พืชมเสนป้ายจมูก จึงจะสามารถควบคุมพฤติกรรมนั้นได้ ส่วน ค.ช. เขียว ใช้หนังสือคิดหลังมือ และการเคาะไม้กับโต๊ะร่วมกับการใช้เสียงและท่าทางของครูจึงจะหยุดพฤติกรรมการหัวเราะ ไม่มีเหตุผลได้ ส่วนพฤติกรรมการพูดเพื่อเอื้อของ ค.ช. เหลือง ที่ต้องใช้เทคนิคการใช้เสียงร่วมกับการให้ทานบอระเพ็ด จึงจะสามารถควบคุมพฤติกรรมนั้นได้ และในทุก ๆ พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลอง หลังจากได้รับเทคนิคควบคุมพฤติกรรมต่าง ๆ แล้วทำให้พฤติกรรมซ้ำลดลงอย่างเห็นได้ชัดและจะหยุดพฤติกรรมนั้นทันทีเมื่อได้รับเทคนิคการควบคุมพฤติกรรม

กลุ่มควบคุม จากการสังเกตความถี่ของพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มควบคุม ทั้ง 3 คน ในช่วงสัปดาห์ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง จะพบว่ามี การเปลี่ยนแปลงความถี่ของพฤติกรรมน้อยมากที่ถือได้ว่าไม่แตกต่างกัน และเด็กออทิสติกกลุ่มควบคุมนี้จะมีพฤติกรรมซ้ำทางกายที่คล้าย ๆ กัน คือ การใช้มือ เช่น การเล่นนิ้ว และชอบทำมือเป็นท่าทางประหลาด ส่วนพฤติกรรมซ้ำทางวาจาที่คล้าย ๆ กัน คือ การพูดเพื่อเอื้อ และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การเคาะโต๊ะหรือผนังให้เกิดเสียงดังของ ค.ช. เอ ที่เกิดขึ้นถึง 32 ครั้งต่อวัน

จากการสังเกตความถี่พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลอง ทั้ง 3 คน ในช่วงสัปดาห์ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีพฤติกรรมลดลงอย่างชัดเจน ซึ่งต่างจากพฤติกรรมของเด็กออทิสติกกลุ่มควบคุมที่มีพฤติกรรมลดลงน้อยมากหรืออาจกล่าวได้ว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม

ผลการวิจัยเปรียบเทียบความคงทนของพฤติกรรมหลังใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรม

ผลการเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลอง ในสัปดาห์หลังการทดลอง(สัปดาห์ที่ 3) เปรียบเทียบกับพฤติกรรมของเด็กกลุ่มทดลองในสัปดาห์หลังการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 4) พบว่า พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติก

กลุ่มทดลองมีความถี่เพิ่มขึ้น แต่ไม่ได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และเด็กนักเรียนจะสามารถหยุดพฤติกรรมชั้มนั้นได้ เมื่อนักเรียนเห็นว่าครูกำลังมองดู

การอภิปรายผล

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1. “เพื่อศึกษาพฤติกรรมชั้มนของเด็กออทิสติกชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดโสมนัส สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 1” ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมชั้มนของเด็กออทิสติกทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองนั้นมีพฤติกรรมชั้มนคล้ายๆกัน คือ การเล่นนิ้ว และการพูดเพ้อเจ้อ และมีลักษณะของความถี่ที่เกิดพฤติกรรมไม่แตกต่างกัน โดยพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลอง คือ พฤติกรรมการส่งเสียงในลำคอของเด็กชายเขียวที่เกิดขึ้นมากถึง 18 ครั้งต่อวัน และพฤติกรรมการพูดเพ้อเจ้อของ ด.ช. เหลือง ที่เกิดขึ้นมากถึง 18 ครั้งต่อวัน และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดของเด็กออทิสติกกลุ่มควบคุม คือ พฤติกรรมการเคาะ โต๊ะหรือผนังให้เกิดเสียงดังของ ด.ช. เฮ ที่เกิดขึ้นถึง 30 ครั้งต่อวัน

จากพฤติกรรมชั้มนของเด็กออทิสติกทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองดังกล่าว จะพบว่าเป็นพฤติกรรมทั่วไปของเด็กออทิสติกที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาหากไม่มีการควบคุมหรือมีผู้ทำให้พฤติกรรมนั้นหยุดลง ซึ่งพฤติกรรมชั้มนของเด็กออทิสติกนี้ สอดคล้องกับความหมายของเด็กออทิสติกที่กระทรวงศึกษาธิการสหรัฐอเมริกาได้ให้นิยามไว้ว่า เด็กออทิสติกว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการ ด้านการสื่อสารด้วยภาษาทั้งภาษาถ้อยคำและไม่ใช้ภาษาถ้อยคำ ด้านความ สัมพันธ์กับผู้อื่น และมักสังเกตเห็นอาการเหล่านี้ได้ชัดเจนตั้งแต่ก่อนอายุ 3 ขวบ ความบกพร่องดังกล่าวมีผลกระทบต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ หลายด้าน เด็กออทิสติกจะชอบทำอะไรซ้ำ ๆ ชอบการเคลื่อนไหวแบบใดแบบเดียว หมกมุ่นกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างมาก มีความพออกพอใจกับสิ่งแวดล้อมที่จำเจ

จากสมมติฐาน ข้อที่ 1. “พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีลักษณะคล้ายคลึงกัน” ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีลักษณะคล้ายคลึงกัน จึงยอมรับในสมมติฐานข้อนี้

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2. “เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมซ้ำระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมกับกลุ่มควบคุมที่ใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวกของเด็กออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนวัดโสมนัส” ผลการศึกษา พบว่าพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมลดลงอย่างชัดเจน ซึ่งต่างจากพฤติกรรมของเด็กออทิสติกกลุ่มควบคุมที่มีพฤติกรรมลดลงน้อยมาก หรืออาจกล่าวได้ว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม

โดยเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองนั้นมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นทันทีเมื่อได้รับเทคนิคการควบคุมพฤติกรรม กล่าวคือ พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองนั้นจะเกิดขึ้นทันทีหลังจากได้รับเทคนิคการควบคุมพฤติกรรม โดยจะหยุดพฤติกรรมซ้ำทันที และพฤติกรรมของทุก ๆ คน และในทุก ๆ ด้าน ใน 1 สัปดาห์ที่ทำการทดลองใช้เทคนิคควบคุมพฤติกรรมนั้น ส่งผลให้มีพฤติกรรมซ้ำเฉลี่ยลดลงกว่าก่อนการทดลองมาก ส่วนพฤติกรรมในกลุ่มควบคุมที่ใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวกในช่วงก่อนการทดลองและขณะทดลองนั้นมีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก แม้จะมีความแตกต่างกันบ้าง แต่ก็ถือได้ว่ามีความแตกต่างกันน้อยมาก หรือ อาจจะกล่าวได้ว่าไม่มีความแตกต่างกันก็ได้ เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมซ้ำระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรม กับกลุ่มควบคุมที่ใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวก นั้นจึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรม มีพฤติกรรมดีขึ้นและดีกว่าพฤติกรรมของเด็กออทิสติกกลุ่มควบคุมที่มีพฤติกรรมคงเดิม

จากผลของการใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมกับกลุ่มทดลอง ที่เห็นผลได้ชัดเจนว่ามีพฤติกรรมดีขึ้นนั้น แสดงให้เห็นว่าเทคนิคการควบคุมพฤติกรรมนั้นมีผลดีในการควบคุมเด็กออทิสติก โดยสามารถทำให้พฤติกรรมซ้ำนั้นลดลงได้ และสามารถหยุดพฤติกรรมนั้นได้อย่างรวดเร็วทันที ทั้งนี้การใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมนี้เป็นการใช้อย่างจริงจังกับนักเรียนเป็นครั้งแรก อาจจะทำให้เด็กนักเรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่แตกต่างไปจากเดิมมาก เช่น การแสดงออกทางเสียงและท่าทางของครูที่เข้มงวดและ

จริงจัง การใช้เครื่องมือเสริมทันทีที่เกิดพฤติกรรม ทำให้เด็กออทิสติกนั้นเชื่อฟังและหยุดพฤติกรรมนั้นโดยง่าย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการควบคุมพฤติกรรม ที่จิราพร ศรีเจริญกาญจน์ ได้สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของการควบคุมพฤติกรรม คือวิธีการที่ให้การควบคุมพฤติกรรมให้ได้ผลนั้น ควรใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมทันทีที่พฤติกรรมไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น และ ความเข้มงวดของการควบคุมพฤติกรรมที่มีความเข้มงวดมากเท่าใดก็สามารถทำให้ระงับพฤติกรรมที่ไม่ต้องการได้มากเท่านั้น ดังนั้นเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่หยุดพฤติกรรมซ้ำนั้นทันทีเมื่อได้รับเทคนิคการควบคุมพฤติกรรม แสดงให้เห็นว่าเวลาและเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองควบคุมพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นมีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ส่วนพฤติกรรมของกลุ่มควบคุมที่มีพฤติกรรมซ้ำคั้งที่นั้น น่าจะเนื่องมาจากความเคยชินของนักเรียนที่ได้รับเทคนิคการเสริมแรงทางบวกนั้นมาโดยตลอด และในช่วงของการทดลองนั้นก็ยังคงใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวกเช่นเดิม ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของจิราพร ศรีเจริญกาญจน์ ในหลักการเสริมแรงอย่างมีประสิทธิภาพที่กล่าวว่า บางครั้งการให้ตัวเสริมแรงมากไปก็อาจจะทำให้เกิดการหมดคุณค่าในการเป็นตัวเสริมแรงได้โดยเฉพาะตัวเสริมแรงประเภทตัวเสริมแรงปฐมภูมิ แต่ก็ไม่ควรจะน้อยเกินไปจนไม่มีพลังพอที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา อย่างเช่น ผู้เรียนคุ้นเคยกับการได้รับตัวเสริมแรงและจะไม่ก่อให้เกิดแรงจูงใจที่อยากจะได้อีกตัวเสริมแรงนั้นอีก จะทำให้ไม่สามารถนำเอาตัวเสริมแรงนั้นมาใช้ได้อีก และสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้เด็กกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมซ้ำคั้งที่นั้น เนื่องจากความไม่สม่ำเสมอของครูประจำชั้น ซึ่งตรงกับข้อสรุปของจิราพร ศรีเจริญกาญจน์ ในหลักการเสริมแรงอย่างมีประสิทธิภาพ อีกข้อหนึ่งที่ว่า การเสริมแรงควรจะให้อย่างสม่ำเสมอ คือ ควรให้การเสริมแรงทุกครั้งหรือแทบทุกครั้งที่พฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น ไม่ควรขึ้นอยู่กับความพอใจของผู้ดำเนินการควบคุมพฤติกรรม เพราะการให้แรงเสริมไม่สม่ำเสมอทำให้การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมเกิดขึ้นได้น้อยมาก

จากสมมติฐาน ข้อที่ 2. “เทคนิคควบคุมพฤติกรรมสามารถควบคุมพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกได้ดีกว่าการใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวก” ผลการศึกษา พบว่าเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมสามารถควบคุมพฤติกรรม

ซ้ำได้ดีกว่าเด็กออทิสติกกลุ่มควบคุมที่ใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวก จึงยอมรับในสมมติฐานนี้

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 3. “เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคงทนของพฤติกรรม หลังใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมกับกลุ่มทดลองของเด็กออทิสติกชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2 ของโรงเรียนวัดโสมนัส” ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลอง หลังการทดลองไปแล้ว 1 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3) กับในสัปดาห์หลังการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 4) มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น หมายถึง การบ่งบอกการกลับมาของพฤติกรรมซ้ำของเด็กแต่ละคน ซึ่งมีความรวดเร็วในการกลับคืนแตกต่างกันไปเฉพาะบุคคล แต่เมื่อเทียบกับพฤติกรรมก่อนการทดลองนั้น พฤติกรรมของเด็กในสัปดาห์หลังการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ ยังคงน้อยกว่ามาก แสดงให้เห็นถึงความคงทนที่ยังมีอยู่มากพอสมควร

จากความคงทนหลังการทดลองของพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลอง ยังคงมีอยู่มากพอสมควรนั้น แสดงให้เห็นถึงการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกที่สามารถเรียนรู้ได้และสามารถสะท้อนให้เห็นถึงระดับสติปัญญา (IQ) ของเด็กออทิสติกคนนั้น ๆ ได้ด้วย โดยจากการทดลองพบว่าพฤติกรรมซ้ำ ของเด็กชายแดง (นามสมมติ) และเด็กชายเขียว (นามสมมติ) ที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาาร่วมด้วยนั้น มีการเรียนรู้ได้ซ้ำ จึงทำให้เมื่อได้รับเทคนิคการควบคุมพฤติกรรมแล้ว ยังคงมีพฤติกรรมซ้ำ อยู่มาก ซึ่งตรงกันข้ามกับเด็กชายเหลือง (นามสมมติ) ที่มีระดับสติปัญญาอ่อนข้างอยู่ในระดับดี ทำให้เมื่อได้รับเทคนิคการควบคุมพฤติกรรมแล้ว ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว และมีพฤติกรรมซ้ำ ลดลงอย่างมากในช่วงสัปดาห์ที่ทำการทดลอง ซึ่งการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองนี้สอดคล้องกับข้อสรุปของศรีเรือน แก้วกังวาล และเพ็ญแข ลิมศิลา ที่กล่าวถึงลักษณะสติปัญญาและการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกมีหลายระดับ เช่นเดียวกับเด็กปกติ แต่ส่วนมากแล้วเด็กกลุ่มนี้จะมีสติปัญญาอ่อนข้างต่ำ (low functioning) โดยพบว่าประมาณ 75% มี IQ ต่ำกว่า 70 เด็กกลุ่มนี้จะมีคะแนนต่ำมาก ในส่วนของทักษะการใช้ภาษาและการใช้เหตุผล

ส่วนความคงทนของพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกทั้ง 3 คน ของกลุ่มทดลอง ที่พบว่าความถี่ของพฤติกรรมที่กลับมาเป็นปัญหาใกล้เคียงกันนั้น สะท้อนให้เห็นว่าหาก

เด็กออทิสติกไม่ได้รับการควบคุมพฤติกรรมอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะมีความผิดปกติแตกต่างกันหรือไม่ โอกาสที่พฤติกรรมซ้ำจะกลับมาได้ใกล้เคียงกัน ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของจิราพร ศรีเจริญกาญจน์ ที่ว่าการไม่ใช้การควบคุมพฤติกรรมอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้การควบคุมพฤติกรรมซ้ำนั้นขาดประสิทธิภาพ

จากสมมติฐาน ข้อที่ 3. “หลังการทดลองใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมได้ผลแล้ว พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกจะไม่กลับมาอีก” ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลุ่มทดลองหลังทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ มีพฤติกรรมซ้ำเพิ่มขึ้น จึงปฏิเสธสมมติฐานในข้อนี้

สาเหตุที่พฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกกลับมาอีก เนื่องจากเด็กออทิสติกมีความแตกต่างจากเด็กปกติทั่วไป คือ มีความผิดปกติทางระบบประสาทที่ทำให้ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมตนเองบางอย่างได้ เช่น การพูด การหัวเราะ การแสดงท่าทาง กิริยาต่าง ๆ โดยไม่มีเหตุผล โดยไม่ทราบว่าจะเกิดขึ้นเมื่อไร เพราะอะไร ดังนั้นเทคนิคการควบคุมพฤติกรรม หากใช้กับเด็กปกติทั่วไป เพียงไม่กี่ครั้งก็สามารถทำให้เด็กเกิดเรียนรู้และไม่แสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ขึ้นอีก แต่เด็กออทิสติกต้องได้รับเทคนิคการควบคุมพฤติกรรมซ้ำ ๆ บ่อย ๆ อย่างต่อเนื่อง และอาจต้องใช้เวลาานาน ขึ้นอยู่กับลักษณะของเด็กออทิสติกแต่ละคน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้

จากการทดลองที่พบว่าการใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมกับเด็กออทิสติกนั้นสามารถควบคุมพฤติกรรมซ้ำให้ลดลงได้ แต่เมื่อหยุดการใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรม ปรากฏว่าเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมซ้ำย้อนกลับมาเช่นเดิม ดังนั้น แนวทางที่เหมาะสมในการใช้เทคนิคควบคุมพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกของโรงเรียนวัดโสมนัสที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. ควรค้นหาเทคนิคที่เหมาะสมในการควบคุมพฤติกรรมซ้ำเฉพาะบุคคล เพื่อให้ได้เครื่องมือที่จะใช้ในการควบคุมพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพ

2. ควรใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมซ้ำอย่างต่อเนื่อง จนกว่าจะพบว่าเทคนิคดังกล่าวไม่ได้รับการสนองตอบจากเด็กแล้ว จึงค่อยคิดค้นหาเทคนิคที่เหมาะสมอื่น ๆ มาทดแทน

3. ครูผู้สอนควรใส่ใจและให้ความสำคัญในการนำเทคนิคการควบคุมพฤติกรรมไปใช้โดยไม่ควรยึดหยุ่นหรือลดความเข้มข้นของการใช้เทคนิคและเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรมซ้ำนั้น

4. ควรขอความร่วมมือกับผู้ปกครองเด็กในการใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมเด็กขณะอยู่ที่บ้าน ในรูปแบบและเทคนิคเดียวกันกับครูผู้สอน เพื่อให้เด็กได้รับเทคนิคอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งอาจนำไปสู่พฤติกรรมที่มีลักษณะพึงประสงค์มากยิ่งขึ้น

5. เทคนิคการควบคุมพฤติกรรม ควรมีระยะเวลาในการทดลองที่นานขึ้น อย่างเช่น 1 ภาคเรียนการศึกษา หรือ 1 ปีการศึกษา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมร่วมกับเทคนิคการเสริมแรงในกลุ่มทดลองเดียวกัน

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบเทคนิคการควบคุมพฤติกรรมกับเด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมซ้ำแบบเดียวกัน

3. ควรมีการทดลองหาระดับความเหมาะสมของการใช้เทคนิคควบคุมพฤติกรรมซ้ำของเด็กออทิสติกแต่ละบุคคล